

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8SŽ/9/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010057
Dátum vydania rozhodnutia: 22.06.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010057.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a zo sudcov JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, Bratislava, proti odporkyňi: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/38/2015 zo dňa 07. júla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/38/2015 zo dňa 07. júla 2015 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Navrhovateľka sa včas podaným opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 17.08.2015, domáhala postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/38/2015 zo dňa 07.07.2015.

Odporkyňa (ďalej aj „Rada“), ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“), rozhodnutím č. RP/38/2015 zo dňa 07.07.2015 uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 8.000 € za porušenie povinnosti uvedenej v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe S. dňa 12.01.2015 o cca 06:59 hod. a dňa 14.01.2015 o cca 07:02 hod. (dňa 14.01.2015 druhý komunikát) odvysielané komunikáty s názvom E.,

ktoré naplnili definíciu telenákupu a ktoré neobsahovali jednoznačné a úplné inštruovanie o spôsobe riešenia úloh, nakoľko zadanie úloh nekorešpondovalo s riešením poskytnutým účastníkom konania v závere komunikátov.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že odvysielané komunikáty obsahovali priamu ponuku (zverejnenie audiotextového čísla a výzvu na zavolanie) vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu (hru o cenu), a preto tieto komunikáty naplnili definíciu telenákupu, v dôsledku čoho sa na ne vzťahuje úprava § 32 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona č. 308/2000 Z.z. Odporkyňa uviedla, že v závere hry dňa 12.01.2015 uviedla moderátorka správnu odpoveď gera, pričom podľa ústavu zoológie neoznačuje žiadneho živočícha z vodných a suchozemských bezstavovcov alebo stavovcov. Pričom zadanie neinštruovalo o takýchto riešeniach tak, aby boli zrozumiteľné priemernému recipientovi.

Rada dospela k záveru, že odvysielaný komunikát, ktorý naplnil definíciu telenákupu bol nečestný, pretože bol vysielaný tak, že zadanie komunikátu nebolo jednoznačné a úplné, nakoľko zverejnený výsledok nekorešpondoval s jeho zadaním.

V prípade druhého komunikátu dňa 14.01.2015 (odvysielaného ako druhý v poradí), kde sa hľadali slovenské mestá (5 slovenských miest). Jednou zo správnych odpovedí bolo aj mesto Humenne, ktoré však nie je žiadnym slovenským názvom mesta, nakoľko správny názov mesta je Humenné

Rada dospela k záveru, že odvysielaný komunikát, ktorý naplnil definíciu telenákupu bol nečestný, pretože bol vysielaný tak, že zadanie komunikátu nebolo jednoznačné a úplné, nakoľko zverejnený výsledok nekorešpondoval s jeho zadaním.

Pri určovaní výšky sankcie, odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti, trvania správneho deliktu, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu určila vo výške 8.000 €.

Navrhovateľka vo svojom opravnom prostriedku namietala, že odporkyňa nevykonala dôkaz, resp. nevyhotovila zápisnice o vykonaní dôkazu, čo predstavuje postup odporkyne ako správneho orgánu, ktorý bol nezákonný a spôsobil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne. Podľa navrhovateľky, odporkyňa sa absolútne nijakým spôsobom nezaoberala a neodôvodnila existenciu a splnenie podmienok na možné obmedzenie slobody prejavu vo vzťahu k všetkým výrokom napadnutého rozhodnutia a napriek tejto skutočnosti obmedzila slobodu prejavu navrhovateľky, pričom na obmedzenie slobody prejavu navrhovateľky neexistoval ústavne akceptovateľný dôvod a ak by aj existoval, obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, že odporkyňa nesprávne právne posúdila vec a že uložila neprímeranú sankciu s ohľadom na nedostatočné a nesprávne posúdenie okolností, ktoré je povinná pri udeľovaní sankcie zohľadňovať.

Navrhovateľka v odvolaní poukázala na možné porušenie Ústavy SR čl. 26 ods. 1 a 2 46 ods. 1 a 2 ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Navrhovateľka v odvolaní proti rozhodnutiu odporkyne namietala najmä skutočnosť, že z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že odporkyňa buď nevykonala vyššie špecifikované dôkazy vôbec; alebo ich nevykonala v súlade so Správnym poriadkom, hoci z rozhodnutia odporkyne vyplýva, že je postavené výlučne na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne len na základe vykonania uvedených dôkazov zákonným spôsobom.

Ak aj odporkyňa (jej členovia) vykonala dôkaz (vzhľadla obrazovo-zvukové záznamy), tzn. obhľadla dôkaz, tak o tomto úkone (vykonaní dôkazu) mala byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku.

Podľa navrhovateľky z administratívneho spisu Rady, ani zo zisteného skutkového stavu veci však nevyplýva, že by sa akýkoľvek člen odporkyne oboznámil s jedinými dôkazmi v konaní a taktiež nevyplýva, že ak sa aj oboznámili s predmetnými dôkazmi, tieto neboli vôbec vykonané, tzn. vykonané v súlade so Správnym poriadkom a o ich vykonaní nebola spísaná zápisnica. Podľa navrhovateľky, vyhotovenie zápisnice z vykonania dôkazu je významnou procesnou zárukou, pretože táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa ustanovení Správneho poriadku.

V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR, sp. zn.: 7As/57/2010-82, z 03.04.2012, ako podpornú judikatúru uznávanej inštitúcie v oblasti správneho práva, konkrétne aplikovateľnej na oblasť vysielania a retransmisie, v ktorej sa rozšírený senát vysporiadal so všetkými aspektmi vykonávania dôkazov v správnom trestaní.

Navrhovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že povinnosť kladená ustanovením § 21 ods. 1 Správneho poriadku je odrazom práva na spravodlivé konanie, na ktoré poukazuje aj Európsky súd pre ľudské práva („ESLP“) vo svojej rozhodovacej činnosti napr. vo veci Lisica c/a Chorvátsko, kedy ESLP potvrdil svoj konštantný právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie, kedy konštatoval, že nestačí, aby bola spravodlivosť len vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné, ako bola spravodlivosť vykonaná.

Navrhovateľka ďalej namietala, že odporkyňa nijakým spôsobom neodôvodnila a ani neskúmala, či je možné zasiahnuť do slobody prejavu, tzn., či napadnuté rozhodnutie vychádza z niektorého z verejných záujmov vymedzených v článku 26 ods. 4 Ústavy SR, je legálne, sleduje legitímny cieľ a je zároveň proporcionálne. Napadnuté rozhodnutie je tým pádom nedostatočne (vôbec) odôvodnené, čím sa stáva nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre nezrozumiteľnosť a zakladá odvolací dôvod podľa ustanovenia § 250j ods. 2 O.s.p.

Navrhovateľka uviedla, že z napadnutého rozhodnutia ako aj zo skutkového stavu veci je zrejmé, že odporkyňa obmedzila právo na slobodu prejavu navrhovateľky na základe „domnej“ ochrany práva divákov (spotrebiteľov) sledujúcich program. Bez ohľadu na to, že odporkyňa neidentifikovala, ktorý z vymedzených verejných záujmov podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy bol v prejednávanej veci legitímnym cieľom ochrany, je potrebné konštatovať, že „právo divákov (spotrebiteľov)“ (ako bližšie nešpecifikovanej masy divákov), nie je možné považovať za legitímny verejný záujem na obmedzenie slobody prejavu, nakoľko takéto právo „divákov“ Ústava SR ani Dohovor nepoznajú. Navrhovateľka uviedla, že aj informácie reklamného charakteru predstavujú obsah televízneho vysielania, na ktorý sa vzťahuje ochrana práva na slobodu prejavu. Štát v tomto prípade v súlade so svojim primárnym záväzkom zabezpečil pluralitu médií na to, aby aj táto informácia mohla byť vyhľadaná, rozšírená a spracovaná divákmi.

Podľa navrhovateľky odporkyňa mala interpretovať a aplikovať § 32 ods. 4 písm. a) Zákona o vysielaní v spojení s právom na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy a čl. 10 ods. 1 Dohovoru a ústavnou limitáciou v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy a čl. 10 ods. 2 Dohovoru, avšak tieto interpretovala a aplikovala spôsobom, ktorý nezodpovedá ústavným požiadavkám na ochranu slobody prejavu navrhovateľky v zmysle čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy a čl. 10 ods. 1 Dohovoru, porušila navrhovateľkine právo na slobodu prejavu a základné právo slobodne rozširovať informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 26 ods. 4 Ústavy a právo na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 v spojení s čl. 10 ods. 2 Dohovoru a poukázala na závery Nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. II.ÚS 307/2014-45, ktorý sa precízne vysporiadal s úlohou orgánov štátu (Rady a všeobecných súdov) vo vzťahu k posudzovaniu slobody prejavu a zásahov štátu, a ktorý je najnovšou judikatúrou vo veci aplikácie ustanovení Zákona o vysielaní vo vzťahu k právu masmédií na slobodu prejavu.

Navrhovateľka namietala, že odporkyňa nesprávne právne vec posúdila, nakoľko v žiadnom z dvoch odvysielaných komunikátov nedošlo k porušeniu povinnosti, ktoré bolo navrhovateľke kladené za vinu. Vo vzťahu ku komunikátu zo dňa 12.1.2015 odporkyňa uzavrela, že komunikát nebol čestný z dôvodu, že slovo „gera“ ako správne riešenie zadania telenákupej hry nebolo pre diváka objektívne zistiteľné z relevantných zdrojov. Rada svoje právne posúdenie zdôraznila skutočnosťou, že ani Ústav zoológie ani vyhľadávací portál www.google.com nevedel predmetné riešenie identifikovať ako „zvíra“. Tieto závery odporkyne nie sú správne a sú dokonca zavádzajúce. Navrhovateľka predložila ako dôkaz výpisy z rôznych internetových zdrojov, ktoré identifikujú slovo „gera“ ako zvíra zo skupiny vtákov.

Vo vzťahu ku komunikátu zo dňa 14.1.2015 odporkyňa uzavrela, že komunikát bol nečestný, nakoľko slovo označujúce slovenské mesto Humenné, bolo uvedené v tvare bez interpunkčného znamienka „Humenne“. Navrhovateľka namietala, že v tomto prípade ide o zjavne šikanózný výkon verejnej moci zo strany odporkyne voči navrhovateľke, ktorý si vyžaduje zásah zo strany najvyššieho súdu. Zo skutkového stavu veci je zrejmé, že absencia interpunkčného znamienka (dĺžňa) nebola úmyselná s cieľom zmiast' súťažiacich. Je zrejmé, že išlo len o technickú chybu v písaní, ktorá však neznamenala

odmietnutie správnych odpovedí. Zo skutkového stavu veci je zrejmé, že sťažiaci identifikoval mesto Humenné aj bez dĺžna na konci slova a jeho odpoveď bola jednoznačne uznaná ako správna, tzn., že žiadnemu sťažiacemu, ktorý by vyslovil slovo „Humenné“ s dĺžňom, hoci obrazovka kvôli technickej chybe v písaní neobsahovala písmeno „e“ s dĺžňom, nebola upretá správnosť odpovede.

Navrhovateľka namietala, že výška uloženej sankcie (8.000,- €) je neprimeraná a neodôvodnená so zákonnými kritériami.

Na základe uvedeného navrhovateľka navrhla, aby Najvyšší súd SR po preskúmaní odvolania napadnuté rozhodnutie Rady, č. RP/38/2015 z 07.07.2015 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si navrhovateľka uplatnila náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/38/2015 zo dňa 07.07.2015 potvrdil.

Podkladom pre rozhodnutie boli podľa odporkyne všetky skutočnosti, ktoré v súlade so Správnym poriadkom mohli prispieť k zisteniu skutočného stavu veci. Záznam vysielania bol jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie bol určený správnym orgánom v súlade s dikciou ust. § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. a navrhovateľka bola povinná navrhnuť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnomu konaniu dôkazy, ktoré jej boli známe.

Navrhovateľka bola odporkyňou vyzvaná v oznámeniach o začatí správnych konaní, aby zaslala svoje stanovisko a navrhla dôkazy, to znamená, že odporkyňa postupovala podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku - dala navrhovateľke možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrila k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia. Navrhovateľka bola v oznámeniach o začatí správnych konaní vyzvaná, aby sa vyjadrila k podkladom pre rozhodnutie v správnych konaniach, ktorými boli v prípade správneho konania 204/SKO/2015 záznam vysielania komunikátu E., odvysielaný na programovej službe S. dňa 12.01.2015 o cca 06:59 hod a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu predmetného oznámenia, a v prípade správneho konania 240/SKO/2015 záznam komunikátu E., odvysielaný na programovej službe S. dňa 14.01.2015 o cca 07:02 hod a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu predmetného oznámenia. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka bola oboznámená s tým, čo tvorí podklad rozhodnutia. Navrhovateľka bola súčasne vyzvaná, aby sa vyjadrila k predmetu správnych konaní a navrhla ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení, čo však neurobila. Súčasťou oznámení o začatí správnych konaní bolo aj poučenie, podľa ktorého, pokiaľ účastník konania svoje procesné práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť, ak zhromaždené doklady a dôkazy sú dostačujúce, aj bez jeho stanoviska. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odporkyňa poskytla navrhovateľke možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľka bola zároveň poučená, že pokiaľ svoje práva nevyužije, odporkyňa rozhodne aj bez jej stanoviska.

Ako vyplýva zo samotného znenia rozhodnutia č. RP/38/2015, podkladmi pre jeho vydanie sú písomný prepis/popis skutkového stavu a vyššie špecifikované záznamy vysielania. Odporkyňa pri svojom rozhodovaní nepoužila žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospela k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj zhľadnutie vyššie uvedených záznamov vysielania odporkyňou.

Spochybnenie sledovania záznamov vysielania, ktorých obsah je predmetom správnych konaní členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše zavádzajúce. Tak, ako už bolo uvedené vyššie, odporkyňa sa náležite a v miere dostatočnej pre rozhodnutie vo veci, oboznámila so skutkovým stavom.

Odporkyňa poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6SŽ/11/2013, k námietkam navrhovateľa uviedla nasledovné, cit.:

„Pokiaľ navrhovateľ namietal, že Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu svedčiacu o tom, že vzhľadnutím záznamu predmetného vysielania sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, poukazom na právnú

úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a §22 ods. 1,2,3 správneho poriadku, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dal do pozornosti Vznesenie rozšíreného senátu Nejvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. apríla 2012, najvyšší súd nepovažoval jeho námietku za dôvodnú.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci je zrejmé, že navrhovateľ v stanovisku k začatiu správneho konania nevzniesol námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, vo vyjadrení taktiež nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu. Odporca sa k uvedenej námietke navrhovateľa vyjadril v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedol, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce.

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd dospel k záveru že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods.3 O.s.p. Pokiaľ navrhovateľ

v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. apríla 201, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Nejvyššieho správneho soudu ČR uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený na inej právnej úprave vyplývajúcej z § 18 ods. 1 správneho rádu. "

Pokiaľ išlo o námietku navrhovateľky vo veci obmedzenia jej práva na slobodu prejavu odporkyňa uviedla, že právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. Avšak sloboda prejavu nie je bez hraníc, t.j. nemá absolútny charakter. Ústava SR ustanovuje možnosť obmedzenia slobody prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií ako ochranu pred zneužitím slobody prejavu na zásah do iných ústavou garantovaných práv, cit.: „Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti." (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR)

V prípade vzájomného konfliktu ústavou garantovaných práv Ústavný súd SR (ďalej len „ÚS SR“) vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práva slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07).

Podľa odporkyne všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96). Pri posúdení kolízie dvoch základných práv je uznávanou teóriou, s ktorou sa vo svojich nálezoch stotožnil aj ÚS SR (napr. II. ÚS 152/2008, II. ÚS 326/2009, II. ÚS 340/09, IV. ÚS 107/2010, IV. ÚS 302/2010, IV. ÚS 472/2012), teória proporcionality (nazývaná aj trojstupňový test proporcionality).

Z vyššie uvedeného podľa odporkyne jednoznačne vyplýva, že sloboda prejavu je garantovaná len do tej miery, pokiaľ v neprimeranom rozsahu nezasahuje do základných práv a slobôd a právom chránených záujmov iných, prípadne do iných záujmov chránených právnym poriadkom krajiny. V takých prípadoch je nutné hovoriť o jej obmedzení a výnimkách, kedy je potrebné zasiahnuť do slobody prejavu.

Podľa odporkyne požiadavka čestnosti reklamy a telenákupu zakotvená v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z.z. vychádza z potreby ochrany divákov pred komunikátmi, ktoré by neboli voči divákovi čestné, čiže by divák na ich základe mohol dospieť k mylnému záveru o povahu prezentovaného tovaru alebo služby. Jednoznačne teda vychádza z potreby ochrany práv iných, ktoré môžu byť ohrozené obsahom vysielaného či sprístupňovaného obsahu. Táto požiadavka je jednoznačne zakotvená v právnom poriadku SR. Právo na slobodu prejavuje teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou divákov pred nečestným konaním vysielateľa alebo poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, a to na základe zákona, konkrétne ustanovením § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.. Podmienka legality a legitimacy obmedzenia slobody prejavu bola podľa odporkyne teda nepochybne naplnená. Proporcionalitu obmedzenia slobody prejavuje možné vnímať v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie slobody prejavu zakotvením určitých konkrétnych povinností všeobecne záväzným právnym predpisom, v tomto prípade zakotvením ustanovenia § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.. Keďže zákonodarca využil ústavné splnomocnenie (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR) na zakotvenie tohto obmedzenia formou zákona, je potrebné považovať tento princíp za zachovaný. Rade neprináleží zachovanie proporcionality v tejto rovine skúmať. Druhou rovinou proporcionality je obmedzenie slobody prejavu uplatnením konkrétnych zákonných ustanovení, v konkrétnom prípade. Aplikácia ustanovenia § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. obmedzujúceho slobodu prejavu je teda v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať. Po posúdení komunikátov uvedených v napadnutom rozhodnutí dospela Rada k záveru, že vzhľadom na ich obsah a charakter neboli voči divákovi čestné, preto bolo potrebné vysielateľa za ich odvysielanie sankcionovať. Blížšie priblíženie jednotlivých komunikátov je obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a je uvádzané aj nižšie.

V tejto súvislosti odporkyňa poukazuje na skutočnosť, že NS SR v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát posudzoval podobné komunikáty, pričom rozhodnutia Rady potvrdil. NS SR rozsudkom vo veci sp. zn. 4SŽ/7/2014 potvrdil rozhodnutie Rady, v ktorom vymedzila kritériá čestného telenákupu rovnako, ako v napadnutom rozhodnutí. Z týchto kritérií vyplýva, že pre zabezpečenie čestnosti telenákupu je nevyhnutné, aby jeho obsah neprezentoval ponúkanú službu tak, že prostredníctvom zavádzajúcich informácií bude vytvárať v recipientovi informácie klamlivú predstavu najmä o jej vlastnostiach, kvalitách, použití, účinkoch, charakteristike, význame pre recipienta. Kritériá čestného telenákupu vychádzajú z vymedzenia pojmu čestné informovanie, ktoré vo svojich rozsudkoch potvrdil opakovane aj NS SR. Čestným informovaním má byť informovanie, ktorého obsah je v súlade so všeobecne prijímanými pravidlami, verne skutočnosti, ktoré nezavádza, nesmeruje k neúplnému alebo nepresnému informovaniu vykonávanému najmä s cieľom vyvolať alebo vytvoriť predpoklady pre vyvolanie rozhodnutia v recipientovi informácie, ktoré by pri riadnom informovaní neurobil, alebo pravdepodobne neurobil a to najmä so zisťných dôvodov.

Čo sa týka navrhovateľom citovaného nálezu ÚS SR, tento sa týkal diametrálne odlišnej povinnosti, konkrétne § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý ustanovuje vysielateľom povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko - publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru. Z toho dôvodu ho podľa názoru odporkyne nie je možné aplikovať na predmetný prípad.

Odporkyňa ďalej uviedla, že internetový vyhľadávač www.google.sk identifikoval slovo gera ako zvieru na prvých stranách výsledkov, až v prípade uvedenia aj druhového mena. Iba v prípade uvedenia samotného slova gera google nenašiel výsledky, ktoré by napovedali tomu, že by sa jednalo o zvieru.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že považuje sankcionovanie Radou za šikanózne v prípade druhého komunikátu, v ktorom vysielateľ uznal ako správnu odpoveď slovo Humenne, hoci bolo uvedené bez dĺžňa. Podľa navrhovateľky bolo nezobrazenie dĺžňa iba technickou chybou v písaní, pričom aj súťažiaci dokázal identifikovať ako správnu odpoveď mesto Humenné.

Odporkyňa poukázala na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa vyrovnala s obsahom

predmetného komunikátu, pričom uviedla:

„V závere programu účastník konania uznal odpoveď súťažiacého „Lučenec, Humenné a Michalovce" a v poliach s prehádzanými písmenami sa zobrazilo „LUČENEC", „HUMENNE", „MICHALOVCE", „DUNAJSKÁ STREDA" a „KYSUCKÉ NOVÉ MESTO". Hoci zadanie inštruovalo divákov, aby zostavili päť konkrétnych slovenských miest, v závere bolo ako správne riešenie označené slovo Humenne, ktoré však nie je názvom žiadneho slovenského mesta. Nakoľko v zadaní hry neboli poskytnuté žiadne ďalšie informácie, je zrejmé, že v súlade s požiadavkou „Nájdite 5 slovenských miest!" uvedenou na obrazovke a s požiadavkou „... potrebujem, aby ste našli 5 slovenských miest... potrebujem, aby ste správne poskladali ten názov... " uvedenou moderátorkou budú len také slová, ktoré sú názvom mesta. Pri vynechaní diakritiky takéto slovo vzhľadom na zadanie úlohy, ale aj časť jej riešenia (vo väčšine slov bola zachovaná diakritika) už nie je možné považovať za názov mesta.

Ako vyplýva z oficiálnej stránky mesta Humenné, ale aj z iných verejne dostupných informácií, slovo Humenne nie je pomenovaním žiadneho mesta. Z uvedeného potom vyplýva, že zadanie úlohy, v ktorom boli diváci vyzývaní, aby uviedli správny názov mesta, nebolo v súlade s jej riešením, v ktorom bolo ako názov mesta označené slovo Humenne. Na základe uvedeného Rada skonštatovala, že zadanie posudzovaného komunikátu nebolo jednoznačné a úplné, v dôsledku čoho nebolo zabezpečené, aby bol odvysielaný komunikát čestný. "

Odporkyňa nesúhlasila s námietkami navrhovateľky ohľadne nedostatočného odôvodnenia uloženej pokuty. Odporkyňa sa s výškou uloženej sankcie náležite vyrovnala v napadnutom rozhodnutí na stranách 35 a 36. Odporkyňa pri určovaní druhu sankcie vychádzala z ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. Pri určovaní výšky sankcie - pokuty, vzala odporkyňa do úvahy najmä rozsah a dosah vysielania navrhovateľky, mieru jeho zavinenia, trvanie a následky porušenia povinnosti, závažnosť správneho deliktu a samozrejme predchádzajúce sankcie uložené navrhovateľovi za porušenie predmetného ustanovenia zákona.

Navrhovateľka namieta, že odporkyňa neskúmala jeho skutočný rozsah a dosah vysielania a sledovanosť. Odporkyňa v tejto súvislosti uvádza, že zákon č. 308/2000 Z.z. jej neukladá prihliadnuť na skutočnú sledovanosť programovej služby alebo samotného komunikátu, ale na rozsah a dosah vysielania, pričom ten jednoznačne uviedla v napadnutom rozhodnutí. Navrhovateľ sám požiadal o udelenie licencie na multiregionálne (podľa zákona č. 308/2000 Z.z.), resp. celoplošné vysielanie (podľa zákona č. 220/2007 Z.z. o digitálnom vysielaní). Skutočnosť, že sledovanosť jeho programovej služby je menej ako 5 % je skôr otázkou na programovú štruktúru a kvalitu obsahu samotnej programovej služby, čo patrí do výlučnej sféry vysielateľa. Podstatné je, že na základe udelennej licencie môže vysielateľ osloviť viac ako 30 % a menej ako 80 % obyvateľov, resp. môže svoju programovú službu vysielateľ najviac na celom území Slovenskej republiky okrem vysielania v paralelných frekvenčných vyhladeniach.

V tejto súvislosti odporkyňa poukázala tiež na rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 3SŽ/22/2013, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady č. RP/073/2013, v ktorom bola výška uloženej pokuty, odôvodnená obdobne ako v napadnutom rozhodnutí.

Na základe vyššie uvedeného sa odporkyňa domnieva, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádza napadnuté rozhodnutie, je v súlade s obsahom spisov a navrhovateľ mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým relevantným skutočnostiam, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom, a navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP vydal rozsudok, ktorým rozhodnutie RP/38/2015 zo dňa 07.07.2015 potvrdí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona

č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 22.06.2017 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojených administratívnych spisov č. 204/SKO/2015 a 240/SKO/2015, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/38/2015 zo dňa 07.07.2015, ako aj s obsahom obrazovo - zvukového záznamu došiel k záveru, že rozhodnutie odporkyne potvrdí.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Navrhovateľka v správnom konaní, ani v konaní pred súdom, nepoprela odovysielanie komunikátu na programovej službe S. s názvom E., ani jej obsah a znenie.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky obsiahnutých v opravnom prostriedku bolo posúdiť, či navrhovateľka odovysielaním programu uvedeného v preskúmanom rozhodnutí č. RP/38/2015 zo dňa 07.07.2015 porušila ustanovenie § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený najvyššiemu súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 204/SKO/2015 listom zo dňa 10.03.2015 doručené navrhovateľke 25.03.2015 a konanie č. 240/SKO/2015 listom zo dňa 24.03.2015 doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky dňa 13.04.2015. V spise je pripojený obrazovo - zvukový záznam predmetného programu, správa o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000 Z.z., vyjadrenie navrhovateľky, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 07.07.2015 a napadnuté rozhodnutie Rady RP/38/2015 zo dňa 07.07.2015.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Senát najvyššieho súdu v posudzovanej veci postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmal zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle dôvodov uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľky, bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľka odovysielaním tohto programu porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Najvyšší súd sa zaoberal dôvodmi opravného prostriedku navrhovateľky tak, ako boli uvedené v opravnom prostriedku navrhovateľky.

Najvyšší súd došiel k záveru, že opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie odporkyne vydané v správnom konaní je v súlade so zákonom a že dokazovanie, ktoré viedlo k vydaniu napadnutého rozhodnutia RP/38/2015 z 07.07.2015, bolo vykonané riadne a v súlade s ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách (ďalej len „Zákon č. 308/2000“), rovnako ako aj zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“).

Súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie v plnej miere dokázalo porušenie § 32 ods. 4 zákona o retransmisii navrhovateľkou, ktoré spočívalo v tom, že na televíznej programovej službe S. dňa 12.01.2015 o cca 06:59 hod. a dňa 14.01.2015 o cca 07:02 hod. (dňa 14.01.2015 druhý komunikát) odvysielané komunikáty s názvom E., ktoré naplnili definíciu telenákupu a ktoré neobsahovali jednoznačné a úplné inštruovanie o spôsobe riešenia úloh, nakoľko zadanie úloh nekorešpondovalo s riešením poskytnutým účastníkom konania v závere komunikátov, pričom spôsob a rozsah dokazovania, ktoré odporkyňa vykonala, bolo postačujúce na rozhodnutie vo veci samej.

Súd dospel k záveru, že argumenty, ktoré navrhovateľka uvádzala ako dôvod nevykonania akýchkoľvek dôkazov, sú právne nepodložené, účelové a vychádzajú z nesprávneho posúdenia veci. Predmetné odvolanie navrhovateľky, tiež vykazuje všetky znaky nesprávneho logického výkladu ustanovení Správny poriadku.

Pokiaľ navrhovateľka vo svojom odvolaní namietala, že uvedené rozhodnutie je nezákonné z dôvodu absencie vykonania akýchkoľvek dôkazov, a v prípade, ak aj nejaké dôkazy boli vykonané, o tejto skutočnosti neexistuje žiaden podklad, resp. zápisnica, pričom túto skutočnosť namietala navrhovateľka až v podanom riadnom opravnom prostriedku (Odvolaní), najvyšší súd zdôrazňuje, že počas priebehu predmetného správneho konania odporkyňa opakovane vyzvala navrhovateľku, aby sa v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku vyjadřila k podkladom na vydanie rozhodnutia, k spôsobom ich zistenia, prípadne navrhla ich doplnenie. Navrhovateľka toto svoje oprávnenie ani po doručení Oznámenia o začatí správneho konania, ani po doručení Opätovnej výzve k doplneniu podkladov pre vydanie rozhodnutia nevyužila.

Podľa názoru najvyššieho súdu nečinnosť zo strany navrhovateľky počas priebehu správneho konania mohla odporkyňa adekvátne vyhodnotiť ako neposkytnutie súčinnosti správneho orgánu zo strany účastníka konania a zároveň toto správanie navrhovateľky stotožniť s domnienkou, že navrhovateľka podklady pre vydanie rozhodnutia nepovažovala za sporné. Následne mohla odporkyňa, na základe uvedených skutočností, zákonne rozhodnúť, ak všetky nahromadené poklady považovala za dostačujúce na vydanie rozhodnutia.

Podklady pre vydanie rozhodnutia v danom správnom konaní boli záznam z vysielania programu Eurovýhra odvysielaný na programovej službe S. dňa 12.01.2015 a 14.01.2015 a prepis /popis skutkového stavu/, ktorý tvorí prílohu Oznámenia o začatí správneho konania, pričom dané podklady sú štandardnými dôkazovými prostriedkami, ktoré mohla odporkyňa ako správny orgán v zmysle § 32 ods. 2 Správneho poriadku v konaní využiť a prostredníctvom nich bolo možné dostatočne a spoľahlivo objasniť skutkový stav prejednáwanej veci.

Pokiaľ navrhovateľka vo svojom Odvolaní ďalej uviedla: „Ak Rada (jej členovia) vykonala dôkaz (vzhľadom obrazovo - zvukový záznam), tzn. oboznámila sa s jeho obsahom, tak o tomto úkone (vykonaní dôkazu) musí byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 1 Správneho poriadku.“ (pozn.: je možná určitá drobná gramatická odchýlka od originálu odvolania, z dôvodu jeho početných formálnej chýb), tak tento argument považoval najvyšší súd za chybný a zavádzajúci, keďže tento záver nebolo možné zo Správneho poriadku takto doslovne vyvodiť. Zápisnicu považuje najvyšší súd za jeden z možných podkladov na vydanie rozhodnutia, zároveň jeden z viacerých dôkazových prostriedkov, ktorý nemá v správnom konaní vyššiu dôkazovú hodnotu ako ostatné dôkazy. Z ustanovenia § 22 ods. 1 vyplýva, že je na úvahe správneho orgánu, o ktorých úkonoch v konaní spíše zápisnicu.

Pokiaľ navrhovateľka ďalej uviedla: „...takýto dôkazový prostriedok nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú už druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným.“ Najvyšší súd zdôrazňuje, že prepis, ktorý tvoril prílohu oznámenia o začatí správneho konania, je neodmysliteľným prejavom zásady písomnosti v správnom konaní. Vzhľadom na písomnú formu rozhodnutia, aj celého priebehu správneho konania, bolo potom nutné vykonané dôkazové prostriedky preniesť do písomnej podoby, keďže tvoria nevyhnutnú prílohu rozhodnutia. Najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že navrhovateľka dostala prepis /popis skutkového stavu/ aj ako prílohu oznámenia

o začatí správneho konania, kde bol daný prepis označený ako podklad pre vydanie napadnutého rozhodnutia, no počas trvania správneho konania navrhovateľka nevzniesla proti nemu žiadnu námietku.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že v odôvodnení absentuje identifikácia podkladov (dôkazov), z ktorých odporkyňa vychádzala najvyšší súd poznamenáva, že napriek opakovanej výzve odporkyne, aby podala záväzné stanovisko a doplnila dôkazy, tak navrhovateľka neurobila. Preto si odporkyňa správne na základe § 46 Správneho poriadku vyhradila právo rozhodnúť vo veci aj bez predchádzajúceho stanoviska a doplnenia dôkazov navrhovateľky. Podklad rozhodnutia si odporkyňa totiž zabezpečuje predovšetkým vlastnou činnosťou, má na to právo a je to zároveň aj povinnosťou správneho orgánu, preto nie je viazaná len dôkazmi navrhnutými navrhovateľkou (podľa ustanovenia § 32 ods. 1 Správneho poriadku: „Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.“).

Odporkyňa predovšetkým vychádzala z doslovného prepisu audiovizuálneho záznamu z vysielania programu E. z uvedených vysielacích dní. Záznam je doslovne prepísaný od začiatku až do konca spornej časti. Podrobne opisuje celý priebeh aj s detailným opisom scén. Na základe tohto hodnoverného prepisu si každý dokáže vytvoriť ucelený obraz o priebehu celého príbehu. V odôvodnení odporkyňa presne zadefinovala, na základe ktorého právneho predpisu postupovala a z ktorých ustanovení vychádzala. Odporkyňa pri identifikácii dôkazov postupovala systematicky a to v súlade so Zákom č. 308/2000 Z.z. a s ustanoveniami Vyhlášky č. 589/2007 Z.z., pričom dôležité ustanovenia zahrnula aj do svojho odôvodnenia. Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku „správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti“.

Podľa najvyššieho súdu odporkyňa dostatočne vykonala a identifikovala dôkazový materiál a správne vyhodnotila podľa svojej úvahy dané dôkazy. Dôkaz vo forme doslovného prepisu odporkyňa vyhodnotila podľa jednotlivých porušení a svoje tvrdenia aj patrične oprela o ustanovenia už spomínaných zákonov a Ústavy Slovenskej republiky. Preto tvrdenie navrhovateľky, že v odôvodnení absentuje identifikácia dôkazov, z ktorých odporkyňa vychádzala, považuje najvyšší súd za nedôvodné a zároveň zbytočné.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 26 Ústavy SR najvyšší súd zdôrazňuje v zhode s odporkyňou, že v prípade vzájomného konfliktu ústavou garantovaných práv Ústavný súd SR vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práva slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07).

Aj podľa najvyššieho súdu v zhode s judikatúrou Ústavného súdu SR, všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96). Pri posúdení kolízie dvoch základných práv je uznávanou teóriou, s ktorou sa vo svojich nálezoch stotožnil aj ÚS SR (napr. II. ÚS 152/2008, II. ÚS 326/2009, II. ÚS 340/09, IV. ÚS 107/2010, IV. ÚS 302/2010, IV. ÚS 472/2012), teória proporcionality (nazývaná aj trojstupňový test proporcionality) a teda, že sloboda prejavu je garantovaná len do tej miery, pokiaľ v neprimeranom rozsahu nezasahuje do základných práv a slobôd a právom chránených záujmov iných, prípadne do iných záujmov chránených právnym poriadkom krajiny. V takých prípadoch je nutné hovoriť o jej obmedzení a výnimkách, kedy je potrebné zasiahnuť do slobody prejavu.

Podľa najvyššieho súdu a jeho rozhodovacej praxe požiadavka čestnosti reklamy a telenákupu zakotvená v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z.z. vychádza z potreby ochrany divákov pred komunikátmi, ktoré by neboli voči divákovi čestné, čiže by divák na ich základe mohol dospieť k mylnému záveru o povahu prezentovaného tovaru alebo služby. Jednoznačne teda vychádza z potreby ochrany práv iných, ktoré môžu byť ohrozené obsahom vysielaného či sprístupňovaného obsahu. Táto požiadavka je jednoznačne zakotvená v právnom poriadku SR. Právo na slobodu prejavuje teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou divákov pred nečestným konaním vysielateľa alebo poskytovateľa audiovizuálnej

mediálnej služby na požiadanie, a to na základe zákona, konkrétne ustanovením § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.. Podmienka legality a legitimity obmedzenia slobody prejavu bola podľa odporkyne teda nepochybne naplnená. Proporcionalitu obmedzenia slobody prejavu je možné vnímať v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie slobody prejavu zakotvením určitých konkrétnych povinností všeobecne záväzným právnym predpisom, v tomto prípade zakotvením ustanovenia § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z.. Keďže zákonodarca využil ústavné splnomocnenie (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR) na zakotvenie tohto obmedzenia formou zákona, je potrebné považovať tento princíp za zachovaný. Rade neprináleží zachovanie proporcionality v tejto rovine skúmať. Druhou rovinou proporcionality je obmedzenie slobody prejavu uplatnením konkrétnych zákonných ustanovení, v konkrétnom prípade. Aplikácia ustanovenia § 32 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. obmedzujúceho slobodu prejavu je teda v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať.

Po posúdení komunikátov uvedených v napadnutom rozhodnutí dospel najvyšší súd k záveru, že vzhľadom na ich obsah a charakter neboli voči divákovi čestné, preto odporkyňa správne vysielateľa za ich odvysielanie sankcionovala.

Pokiaľ navrhovateľka namietala výšku uložennej sankcie dospel najvyšší súd k záveru, že odporkyňa vzala správne do úvahy všetky kritériá pre jej uloženie tak, ako vyplývajú zo zákona a z doterajšej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Navrhovateľka bol za porušenie predmetnej povinnosti sankcionovaná v minulosti. Nakoľko navrhovateľka opätovne porušila predmetnú povinnosť, odporkyňa správne pristúpila k uloženiu pokuty vo výške 8 000 €, nakoľko pri uvedenom porušení zákon stanovuje rozsah pre uloženie sankcie za porušenie predmetnej povinnosti v rozpätí od 3 319 € do 165 969 €. Uložená sankcia teda celkom zjavne nevybočuje zo zákonom stanoveného rámca, pričom je na spodnej hranici rozsahu pre uloženie sankcie za porušenie predmetnej povinnosti.

Po zohľadnení hore uvedených skutočností, považuje najvyšší súd opravný prostriedok navrhovateľky za nedôvodný a preto rozhodnutie potvrdil.

O náhrade trov rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá, § 5 ods. 1 písm. h/ a položky 10 písm. g/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.